ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక (26.8.88)

మెనీ థేంక్స్ మనోరమా!

ఆ వేళ కాలేజీకి స్ట్రయికు. స్టూడెంట్స్ కేవో డిమాండ్స్ వున్నాయి. వాళ్ళు క్లాసులకి రాకపోయినా మా లెక్చరర్సుకి కాలేజీకి రాక తప్పదు!

స్టాఫ్‌రూమ్‌లో అడుగు పెట్టేసరికి తెలుగు పండితులు గంగాధరశాస్త్రిగారు, కెమిస్ట్రీ లెక్చరరు శ్యామ్యూలు తప్ప మరెవ్వరూ కనిపించలేదు... అంటే, అప్పటికే అంతా అటెండెన్స్ రిజిష్టరులో సంతకాలు పెట్టేసి ఉడాయించేసినట్టున్నారు!

గదంతా కలయజూసాను. అప్పుడు కనిపించింది జూయాలజీ డిమాన్‌స్ట్రేటర్ మనోరమ! కిటికీ పక్కగా కుర్చీ వేసుక్కూర్చుని ఏదో నవల కాబోలు చదువుకుంటోంది. నన్ను చూసి విష్ చేసి మళ్ళీ నవలలో పడిపోయింది ఆమె.

శామ్యూలు ఏదో చెపుతున్నాడు. వింటున్నట్టు ఊకొడుతున్నానే కాని నాకళ్ళు మాత్రం మనోరమ మీదనే ఉండిపోయాయి.

ఆ అధరాలు పద్మపత్రాల్లా ముద్దుగా మురిపెంగా ముడుచుకున్నాయి. అక్షరాల వరవడి పెడుతూ, కదిలే ఆ నల్లటి కళ్ళు మిలమిల మెఱుస్తున్నాయి. ఆమె కూర్చున్న భంగిమ హరివిల్లులా మనోజ్ఞంగా వుంది.మళ్ళీ మళ్లీ కన్నుల దోనెలతో, గుండెల కెత్తుకోవాలనిపించే మోహనరూపం. ఒక్కసారి చూస్తే మళ్ళీ మళ్ళీ చూడాలనిపించే శరీర సౌష్టవం. మనోరమ నిజంగా మనోహరి!

నేను అన్యమనస్కంగా వున్నానని గుర్తించాడు కాబోలు... కబుర్లు కట్టిపెట్టి తన లెక్చర్ నోట్సు వ్రాసుకోవటంలో మునిగిపోయాడు శామ్యూలు.

నేనూ నా మేథ్స్ నోట్సు తిరగవేయటం ప్రారంభించాను. కాని, దృష్టి దాని మీద లేదు. మనోరమతో ఏదోటి మాట్లాడాలని మహాయిదిగా వుంది. పోనీ, నా వైపు చూస్తూందేమో ఏదోటి టాపిక్ ఎత్తుదామంటే ఆమెనవలలో మరీ లోతుగా మునిగిపోయింది. ఆమెని ఆకర్షించటం ఎలాగో తోచలేదు.

'చెలులతో మాట్లాడు సౌఖ్యమ్ముకొఱకు
చిత్రలేఖన విద్య నేర్చినాను!' అన్నాడు గాలిబ్.

చిన్నప్పుడు బొమ్మలు బాగానే వేసేవాడ్ని. కాని, అస్తమానం బొమ్మలు వేయటమేనా లెక్కలు చేయరా వెధవాయ్ - అని మామయ్య తిట్టేవాడు. ఆ బొమ్మలు పోయాయి. ఇప్పుడు

నేనూ నా లెక్కలు మిగిలాము. బొమ్మలు గీసే అలవాటు ఎంత తప్పిపోయిందంటే ఇప్పుడు జామెట్రీ ఫిగర్సు కూడా తిన్నగా గీయలేను. ఇంక అమ్మాయిల ఒంపుల సొంపుల్ని రేఖల్లో దిద్దటం నా వల్ల ఏమవుతుంది!

శామ్యూలు, శాస్త్రిగారు వెళ్ళిపోతే బాగుండుననిపించింది. వాళ్ళకన్న ముందామె వెళ్ళి పోతుందేమోననినా భయం! నోట్సు పేజీలు తిరగవేస్తున్నానే కాని మనోరమ సుందర తనూలతనే నాకంటి కొనలు పరికిస్తున్నాయి! అల్ఫా బీటా గామాలకి బదులు చేప పిల్లల్లాంటి కళ్ళు, కొనదేలిన నాజూకయిన ముక్కు, దొండపండులాంటి పెదవులు కళ్ళముందు మురిపిస్తున్నాయి. ఉండబట్టలేక ఒక్కసారి దీర్ఘంగా ఆమె వైపు చూసాను.

ఆమె చేతిలోని పుస్తకంలో మూడు వంతులు పేజీలయిపోయాయి. అంటే, కథ మంచి క్లయిమాక్స్‌కి చేరిందన్నమాట! అందుకే దాన్ని వదిలిపెట్టలేకపోతోంది. లేకపోతే. అందరిలాగే ఎప్పుడో ఇంటికి వెళ్ళిపోయి వుండేది.

ఆమె ఒక్కో పేజీ తిరగవేస్తున్న కొద్దీ నాలో ఆత్రుత ఒక్కో డిగ్రీ పెరిగిపోతోంది. ఆశ రెండేసి డిగ్రీలు చొప్పున తరిగిపోతోంది.

'అందాన్ని సృజించావు ఒక చేత్తో
ఆంక్షలు విధించావు ఒక చేత్తో
ఆశలు రేగుతున్న నాదారినుండి ఓ అల్లా?
అందాన్నో ఆంక్షనో తొలగించకపోతే ఎల్లా?'

ఆరుద్ర అరబ్బీ మురబ్బా ఒకటి గుర్తొచ్చింది... తెగించి ఒకసారి కళ్ళారా ఆమె అందాన్ని త్రాగేసి తనివితీరా గుటక వేసాను. ఏదోటి డ్రమెటిక్‌గా జరిగితే ఎంత బావుండును! అని కొంచెం మనస్సు కోరింది.

నా మనస్సులోని మాట విని అర్థం చేసుకున్న వాడిలా చేత్తో పుస్తకాలతో సహా చటుక్కున లేచి వెళ్ళిపోయాడు శామ్యూలు.

ఓకంట శాస్త్రిగారిని మరోకంట మనోరమని చూస్తూ నా నోట్సు పేజీలు మాత్రం యాంత్రికంగా అటూ యిటూ తిప్పుతున్నాను.

అందము + ఆకర్షణ = మనోరమ అన్న కొత్త ఈక్వేషన్ ఒకటి బుర్రలో మెదిలింది. ఉన్నపళంగా బుద్ధి మరీ బరితెగించిపోయింది. కళ్ళప్పగించి ఆమె సోయగాన్ని కళ్ళతో త్రాగేస్తూ ఉండిపోయాను!

ఎక్కడ శ్రుతి యెక్కడి స్మృతి
యెక్కడి జపమేటి నేమ మెక్కడి ధ్యానం
బెక్కడి జ్ఞానము చక్కని
దొక్క చకోరాక్షి యెదుట నుదటైయున్నన్!

అనంత నార్యుడు నాలాంటి వాడి నెవడ్నో చూసాకనే ఆ పద్యం రాసుంటాడు.

'నేనొస్తానండీ రావుగారూ!" అని హఠాత్తుగా శాస్త్రిగారు లేచి నిలబడే సరికి ఉలిక్కిపడి గుమ్మం వైపు చూసాను. శాస్త్రిగారి అబ్బాయి అక్కడ నిలబడి వున్నాడు. అంటే, ఇంటి నుంచి పిలుపు వచ్చిందన్నమాట!

"థేంక్యూ చిట్టిశాస్త్రీ' అని ఆ కుర్రాడికి మనస్సులోనే కృతజ్ఞతలు చెప్పేసి... నిజంగా మేథ్స్ నోట్సు చూసేస్తున్న వాడిలా కాసేపు 'ఫోజు' పెట్టాను. మనోరమ ఓసారి తలయెత్తి నా వైపు చూసిందని క్రీగంట నేను గమనించకపోలేదు. ఆ గదిలో మేమిద్దరం తప్ప మరో ప్రాణి లేదు. క్షణాలు హడావిడిగా పరిగెత్తి పోతున్నాయి. ఆమె త్రిప్పే పేజీల చప్పుడు నా గుండెల చప్పుడ్ని మరింత పెంచుతోంది.

'హమ్ తుమ్ ఏక్ కమరేమె బంద్‌హో... ఖోజాయ్..." అని ఎక్కడినుంచో మైక్‌లో పాట వినిపించింది.

చటుక్కున మనోరమ వైపు చూసాను. ఆమె కూడా అప్పుడే నావైపు చూసింది. ఆమె చూపులు చెదిరాయి. కంగారుగా నవ్వి "ఆ పాట బాబీలోది కదూ!" అన్నాను.

'అవునండి' అంది బిత్తరగా చూస్తూ.

ఇంక ఫర్వాలేదు. ఓ కొన దొరికింది. ఇంక సంభాషణ పెంచవచ్చు. "ప్చ్! ఆ సినిమా నాకు నచ్చలేదు" అన్నాను.

ఆమె చిత్రంగా చూసింది. "అదేమిటండీ! ఆ సినిమా బాగానే ఆడింది కదండీ!"

"మంచి సినిమా అంటే బాగా ఆడటం ఒక్కటే కాదు కదా! ఆవారా, జాగ్తేరహో... లాంటి క్లాస్ ఫిల్మ్ తీసిన రాజకపూరేనా ఇంత చెత్త సినిమా తీసింది అని నాకనిపించింది. అలంకార్‌లో 'సంగమ్' ఆడుతోంది. మరి రాజ్‌కపూర్ తీసిందే! పదిహేనేళ్ళయినా ఇంకా జనం విరగబడి చూస్తున్నారు. అదిగో, అలా వుండాలి సినిమా అంటే – ఎన్ని జనరేషన్స్ మారినా కళాఖండాల్లా ఉండిపోవాలి..." అని ఓ పెద్ద లెక్చర్ ఇచ్చాను.

"నేను చూళ్ళేదండి! రాజ్‌కపూర్ సినిమాలంటే మా నాన్నగారిక్కూడా చాలా యిష్టం."

ఎక్కడలేని ధైర్యం వచ్చింది. "అయితే, నువ్వు ఇప్పుడు ఎందుకు చూడకూడదు? కావాలంటే నేనూ వస్తాను కంపెనీగా!" అన్నాను.

ఆమె బిత్తరపోతూ చూసింది.

ఆ అవకాశం జారవిడుచుకోవాలని లేదు నాకు. "ఈ పూట కాలేజీ ఎలాగూ లేదు. ఇక్కడ వూరికే కూర్చునే దానికి బదులు అలా సరదాగా వెళ్ళొద్దాం పద.. అబ్బే, నీకభ్యంతరం లేకపోతేనే!" సాధ్యమయినంత గోముగా అన్నాను.

"ఆహాఁ' అందుక్కాదండి" అని బెదురుతూ ఆగిపోయింది.

"మరి?"

"ఎవరయినా చూస్తే..."

ఎగిరి గెంతినంత పని చేసాను. ఎవరయినా చూస్తారేమోనని భయం తప్ప నాతో

రావటం ఆమె కభ్యంతరం లేదు. "ఇందులో తప్పేముంది మనోరమా! నువ్వేమీ కాని పని చేయటం లేదే! ఒక కాలేజీలో పని చేసేవాళ్ళిద్దరికి ఒకే పూట ఒకేహాల్లో సినిమా చూడాలని పించటం తప్పా! కంపెనీ కోసం ఓ చోట కూర్చుని చూసినంత మాత్రాన ఇందులో అపరాధ మేముంది? చదువుకున్న దానివి. ఇంకా సందేహాలేనా?.. ఇలా ఉమన్స్ లిబ్ మీద ఓ పదినిముషాలు ఏకధాటిగా లెక్చర్ యిచ్చి ఆమెను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసేసాను.

అరగంట తర్వాత అలంకార్‌లో ఆ అందాలభామ సరసన కూర్చుని 'సంగమ్' సినిమా చూస్తూ మధురోహాలలో తేలిపోయాను. ఆమె నుంచి కమ్మని పరిమళాలేవో పాకి వస్తున్నాయి. పక్కనే కూర్చున్న పరువం అంతుపట్టని వెచ్చతనాన్ని, నా నరనరాల్లోనూ పరుగెత్తిస్తోంది. ఏదో పరవశం...మరేదో పులకరింపు. ఇంకేదో హాయి! మత్తుగా గమ్మత్తుగా ఉంది!

'మేరే మన్‌కీ గంగా
ఔర్ తేరే మన్‌కీ జమునాకా
బోల్ రాధా బోల్
సంగమ్ హోగాకీ నహీం"

ముఖేష్‌పాట ఎంత చక్కిలిగిలి పెట్టిందంటే ఉత్సాహంతో ఊగిసలాడిపోయింది నేనే కాదు. మనోరమ కూడా పరవశంతో పొంగి పొరలెత్తిపోయింది. అంతవరకు ఒళ్ళో చేతులు పెట్టుకుని ఒబ్బిడిగా కూర్చున్నది కుర్చీ చేతి మీద వున్న నా చేతి మీద తన చేయి వేసింది!

అప్రయత్నంగా నా చేతిని వెనక్కి లాక్కున్నాను. ఆ హఠాత్పరిణామానికి నావైపోసారి చూసి ఆమె కూడ తన చేతిని గబుక్కున వెనక్కి తీసుకుని వొళ్ళో పెట్టుకుంది. తను చేసిన పనికి సిగ్గుపడినట్టుంది. తల తిప్పుకొని ముడుచుకుపోయింది.

'ఆమె ముద్దిచ్చుటకు వెనుకాడదేమొ కాని ఇమ్మని అడుగవెన్కాడినాను!'

అన్నాడు గాలిబ్. పూలగుత్తి వొచ్చి మీద పడితే చేత్తో తోసేసాను. ఎంతమూర్ఖుడ్ని! మర్యాదస్తుడిగా మనోరమ మనస్సులో నా గౌరవం పెరిగి వుండవచ్చు! కాని, మళ్ళీ అలాంటి అదృష్టం దొరుకుతుందా?

'మై క్యాకరూంరామ్
ముఝే బుడ్డా మిల్గయా!"

వైజయంతిమాల తన పాటతో రాజ్‌కపూర్‌ని ఆట పట్టిస్తోంది సినిమాలో. అప్రయత్నంగా మనోరమ వైపు చూసాను. ఆ మసక చీకటిలో కూడా ఆమె అధరాల మీద చిరునవ్వు తళుక్కు మనటం నాక్కనిపించింది. కొంపదీసి మనోరమ నా గురించి అలాగే అనుకోవటం లేదుకదా!... ఒక సారిగా ఏదో ఉద్రేకం ఒళ్ళంతా పట్టి వూపింది. గబుక్కున ఆమె ముఖాన్ని నా చేతుల్లోకి తీసుకుని ముద్దులతో ముంచెత్తేద్దామనిపించింది. అతికష్టం మీద నిగ్రహించు కున్నాను. చేతులకి సంకెళ్ళు వేసుకున్నాను. లేకపోతే, మరుక్షణంలో ఏ పిచ్చిపని చేసేవాడినో ఏమో!

ఇంటర్వెల్‌లో "బయటకు వెడదామా! కూల్డ్రింక్ తాగుదాం!" అన్నాను.

"అబ్బే వద్దండీ!" అంది ఆమె మొహమాటంగా.

"హాల్లో వేడిగా వుంది. బయటకు వెడితే కొంచెం చల్లగాలి పీల్చుకున్నట్టు వుంటుంది." అని నవ్వాను.

ఆమె మృదువుగా నవ్వి "అయితే, ఒకషరతు.. కూల్డ్రింక్స్ అయినా నన్ను డబ్బులివ్వనివ్వండి" అంది.

"అందమైన అమ్మాయిలు ఇలాంటి షరతులు పెట్టటం నేనెక్కడా వినలేదు. కనలేదు" అన్నాను కొంటెగా.

హాల్లో అట్టే వెలుగులేకపోయినా ఆమె బుగ్గలు ఎరుపెక్కటం గుర్తించాను. "త్వరగా వెళ్ళి వచ్చేద్దాం రండి" అని దారి తీసాను.

తన చేతిలోని పుస్తకాన్ని గుండెలకొత్తి పట్టుకుంటూ ముద్దరాలిలా బయటకు నడిచి వచ్చింది మనోరమ. 'ఆమె చేతిలోని పుస్తకాన్నయినా కాకపోయానే?' అని అనుకున్నాను.

స్ట్రాలోంచి కూల్డ్రింకు తాగుతుంటే... అసలే చిన్నది... మరీ మల్లె మొగ్గంత అయిపోయింది ఆమె నోరు. ఆమె పెదాలు రుచి చూసిన స్ట్రా ఎంత పుణ్యం చేసుకుపుట్టింది. అనుకున్నాను. కూల్డ్రింకు సీసాలోంచి పొంగి పొరలే నురుగులాగునే అంతరాంతరాల్లో మధురోహలలో పొంగి పొరలిపోయాను.

నాదృష్టంతా ఆమె బుగ్గల మీద చెమరే గులాబిరంగు మీదనే వుంది. ఆమెతో గడిపే ఆ తియ్యని క్షణాలు నాకెంతో థ్రిల్లింగ్‌గా ఉన్నాయి. కళ్ళ ముందున్న మనోరమ తప్ప.. పరిసరాలలో వున్నదంతా మిథ్య.. అని నా మనస్సు కనిపించింది.

ఎంత చక్కని అనుభవం!

ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకు!

ఎప్పుడో పదిహేనేళ్ల క్రితం పెళ్ళి కాక ముందు శాంతితో సినిమాకు వెళ్ళినప్పుడు కలిగిన మధురానుభూతులు మళ్ళీ ఇప్పుడు పునరావృతమయ్యాయి! చూస్తుండగానే ఆ మధురక్షణాలు పరిగెత్తిపోయాయి.

సినిమా అయిపోయింది.

మనోరమ వెళ్ళిపోయింది.

ఏదో అమూల్యమయినది చేజారవిడుచుకున్న వాడిలా నిరుత్సాహంగా ఇల్లు చేరాను.

తలుపుతీసిన శాంతి "ఏమిటండీ అలా వున్నారు!" అని అడిగింది.

"ఏం లేదు. కొంచెం తలనెప్పిగా ఉంది." అన్నాను ముఖం తిప్పుకుంటూ. నిజంగానే తల నెప్పనిపించింది. బట్టలు మార్చుకొని కాళ్ళు చేతులు ముఖం కడుక్కొని పడగ్గదిలోకివెళ్ళి మంచం మీద వాలిపోయాను.

'కాఫీ తాగండి' అంటూ కప్పుతో వచ్చింది శాంతి. నేనీవేళ ఆమెకు తెలియకుండా ఓ

పని చేసాను. ఏ భార్యా సహించలేని పని చేశాను. అందుకే ఆమె ముఖంలోకి చూడలేక పోయాను. తలదించుకుని కాఫీ తాగేసాను.

"పోనీ, ఏ మాత్రయినా వేసుకుంటారా!"

ఆమె నా గురించి ఎంత ఆరాటన పడుతోంది! గిల్టీగా ఫీలయ్యాను. "వద్దు."

"అమృతాంజనం రాస్తా పోనీ!"

మామూలప్పుడయితే శాంతి చల్లని చేయి నానుదుటనుతాకితే కలిగే హాయికోసం సరేనని వుండేవాడిని. కాని ఆ క్షణంలో ఆమె కళ్ళల్లోకి చూసే ధైర్యం లేకపోయింది. "కాసేపు పడుకుంటే అదే తగ్గిపోతుంది" అన్నాను. నేనటు తిరిగి పడుకోవటం చూసి కాబోలు... మౌనంగా గది తలుపులు దగ్గరగా వేసి వెళ్ళిపోయింది శాంతి.

గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుని పడుకున్నాను కాని ఎంతో సేపటి దాకా నిద్రపట్టలేదు. మనోరమతో గడిపిన మధుర క్షణాలు ఇచ్చిన మత్తులాంటిదేదో ఒళ్ళంతా పాకుతోంది. మరోవైపు శాంతి మనస్సు కిష్టంలేనిది ఎందుకు చేసానా అని అసంతృప్తిగానూ వుంది. చిత్రమయిన పరిస్థితి!

నాకు తెలియకుండానే ఎప్పుడో నిద్రలోకి జారిపోయాను.

బయట గదిలో పిల్లల మాటల అలికిడికి మెలకువ వచ్చింది. కిటికీలోంచి బయటికి చూసాను. అప్పుడే బయట చీకట్లావరించుకుంటున్నాయి. అంటే, రెండు మూడు గంటలసేపు పడుకున్నానన్నమాట!

గది తలుపులు తోసుకుని కరుణ లోపలికి వచ్చింది. "లేచేసావా నాన్నా! మామయ్య వచ్చాడు." అంది.

ఇంక నాకు పైకి లేవక తప్పలేదు. గది బయటకు వచ్చి ప్రభాకర్‌ని పలకరించాను. "ఎప్పుడొచ్చావ్?" అంటూ.

"మామయ్య పొద్దున్నే వచ్చాడు నాన్న! నన్నూ చెల్లాయిని మేట్నీకి తీసుకువెళ్ళాడు." అన్నాడు బాబు.

"ఏం సినిమా?" అప్రయత్నంగా అడిగాను.

"సంగమ్!" అంది కరుణ కళ్ళు తిప్పుకుంటూ.

నా తల మీద పిడుగు పడినట్టయింది. చటుక్కున ప్రభాకర్ ముఖంలోకి తేరిపారచూసాను. అతను తల తిప్పుకున్నాడు. అంటే?... నేను మనోరమతో కలిసి సినిమాకు వెళ్ళటం చూసాడా అతను!

కంగారుగా శాంతివైపు చూసాను. ఆమె ముఖం ఎర్రగా వుంది. అంటే? ప్రభాకర్ తను చూసింది వాళ్ళక్కయ్యకి చెప్పేసాడా? ఏదో గగుర్పాటుతో నాగుండె జల్లుమంది.

నన్ను రక్షిస్తూ... అక్కడ్నించి తనే వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది శాంతి. పిల్లలు ఎటువంటి ఇబ్బంది కలిగించే ప్రశ్నలూ వేయకుండా ముఖం కడుక్కునే వంకన బాత్రూమ్‌కి

పారిపోయాను.

ఆ తర్వాత భోజనాల దగ్గర కూర్చున్న పదిహేను నిముషాలు నాకు పదిహేను యుగాలుగా గడిచాయి. శాంతి మౌనం భరించలేనంత బాధగా వున్నా.. పిల్లలతో ఏదో చిలిపి కబుర్లు చెపుతూ నన్నురక్షించి పుణ్యం కట్టుకున్నాడు ప్రభాకర్.

రాత్రి డాబా మీద పడుకోవటానికి పిల్లల్ని తీసుకువెళ్ళాడు అతను.

శాంతి చాప తెచ్చుకుని క్రింద వేసుకుని పడుకుంది. అంటే, ఇంక అనుమానం లేదు. ఆమెకునిజం తెల్సిపోయింది!

ఎంతో సేపు మంచం మీద అలా కూర్చోలేకపోయాను "శాంతి!"

ఆమె పలకలేదు. మళ్ళీ పిలిచాను. ఊకొట్టింది. కాని నా వైపు తిరగలేదు. ఇంక నాకు తప్పలేదు. క్రిందకు దిగి వెళ్ళాను.

చాప మీద ఆమె పక్కనే కూర్చున్నాను. ఆమె కదల్లేదు. ముఖం మీద, చేయి అడ్డంగా పెట్టుకొని అలాగే పడుకుంది.

"చేసిన తప్పుని ఒప్పుకొనే అవకాశం యివ్వవా?"

శాంతి తన ముఖం మీద చేయి తీసి నా వైపు చూసింది. ఆమె కళ్ళు తడితడిగా వున్నాయి. తనలో పడుతున్న వేదనని ఆమె అదిరే ముక్కు చెపుతోంది.

".. క్షణికమైన బలహీనతకి లొంగిపోయాను." అంటూ ఆ వేళ ఏం జరిగిందో అంతా చెప్పాను. "నీకు తెలియకుండా చాటుగా నా ఆనందాన్ని వెతుక్కోవాలని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు శాంతీ! అప్పటికప్పుడు అనాలోచితంగా చేసిన పని.. ఇప్పుడు నిన్నిలా చూస్తానని ఊహించి వుంటే నేనా పని చేసుండేవాడ్ని కాదు. నువ్వు నమ్మినా నమ్మకపోయినా ఇది నిజం! నన్ను క్షమించమని అడగటం లేదు. నా తప్పు నొప్పుకుంటున్నాను."

నిజంగానే తప్పునొప్పు కోవటంలో ఒక సుఖం ఉంది. మనసులోని మాట పైకి చెప్పుకొనే సరికి గుండె తేలికపడింది. శాంతి వైపు అప్పుడు ధైర్యంగా చూడగలిగాను.

శాంతి ముఖం ఇప్పుడు ఎంతో ప్రశాతంగా వుంది. అంటే, నన్నుక్షమించిందన్నమాట!" ఆమె పైకి లేచింది. చీర చెంగుతో కళ్ళొత్తుకుని నా దగ్గరగా జరిగింది. "మీరిదంతా చెపు తుంటే పదిహేనేళ్ళ నాటి సంగతి గుర్తొస్తోంది" అని చిన్నగా నవ్వింది.

"ఏమిటి?"

"మన పెళ్ళి కాకముందు.. మీరు రమ్మంటే మీతో పాటు సినిమాకి వచ్చిన రోజు గుర్తొస్తోంది."

"నాకూ గుర్తొచ్చింది."

"కాని, అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఎంత తేడా వుందో చూసారా?"

"ఏమిటి?"

"అప్పుడు మీ వెంట వచ్చింది ఎవరు? ఇవేళ వచ్చిందెవరు? ఇద్దరూ పెళ్ళికాని ఆడపిల్లలే!

కాని, అప్పుడు మీకు పెళ్ళికాలేదు. ఇప్పుడు అయింది. మీరూ ఆ అమ్మాయి సినిమా చూసి బయటకు వస్తుంటే ప్రభాకర్ ఒక్కడే చూసాడు. పిల్లలు చూసుంటే ఎంత అనర్థం జరిగేది? పిల్లల దృష్టిలో మీ విలువ తగ్గిపోతే నాక్కాదా ఆ బాధ! పెళ్ళి కావల్సిన పిల్ల... ఆ పిల్ల చేసిన పనికి మరెవరయినా పెడర్థాలు తీసి ఇంకెవరికయినా చేరవేస్తే?...."

'ఉమెన్ ఆర్ వైజర్ దేన్ మెన్ బికాజ్ దే నో లెస్ అండ్ అండర్‌స్టాండ్ మోర్!'

అన్నాడు జేమ్స్ స్టెఫెన్స్. ఆయన మాటల్లో ఎంత నిజముంది? ఆడది తన కోసమే కాదు. ఇంకొకరి కోసం కూడా జీవిస్తుంది. మగవాడి కన్న ఎక్కువ బాధ్యతని తలకెత్తుకుంటుంది.

"..... నేనింత దూరం ఆలోచించలేదు శాంతీ! చాలా పొరపాటయింది. ఆ అమ్మాయికి చెడ్డపేరొస్తే నన్ను నేనెప్పటికీ క్షమించుకోలేను."

నా చేతి మీద తన చేయి వేసి ప్రేమగా నిమిరింది. శాంతి. "మిమ్మల్ని మీరు చిన్న బుచ్చుకుంటూ మాట్లాడితే నాకు తృప్తిగా ఉంటుందనుకుంటున్నారా? మనం తొందరపడి చేసే పనులు ఒక్కోసారి ఎంతటి ప్రమాదాన్నయినా తెచ్చి పెడతాయని చెపుతున్నానే కాని ఇ వేళ జరిగిందానికి బాధ్యతంతా మీదే కాదు. మీరు రమ్మనగానే ఆ అమ్మాయి మాత్రం మీ వెంట ఎందుకు రావాలి! తన జాగ్రత్తలో తను వుండద్దూ?"

"లేదు శాంతి! ఆ బాధ్యతంతా నాదే! ఆ అమ్మాయి చాలా మంచిది. నా మీద మర్యాద ఉంచి నా మాట కాదనలేకనే వచ్చింది."

"బలేవారే! పదిహేనేళ్ళ క్రితం మీరు రమ్మనగానే నేనూ వచ్చాను. మీ మాట కాదనలేకనే కదూ నేనూ వచ్చింది! అప్పుడు మీరు అమర్యాదగా ప్రవర్తించారని నేనన్నానా?" అని శాంతి కొంటెగా నవ్వింది.

ఆమె చిలిపి తనానికి నా గుండెల మీద నుంచి పెద్ద బరువు తీసేసినట్టయింది.

"ఈ మాటు ఆమెకనిపిస్తే మెనీ థేంక్స్ మనోరమా! అని చెపుతా!" అంది శాంతి నామెడ చుట్టూ చేతులువేస్తూ.

"ఎందుకూ?"

"ఈ రసిక చక్రవర్తి మనస్సుకి పదిహేనేళ్ళు వయస్సు తగ్గించినందుకు!" శాంతిది ఎంతటి ఔన్నత్యం గల మనస్సు!

నిజంగానే చిన్నవాడి నయిపోయి ఆమె ఒడిలో కరిగిపోయాను.

'ఓ ! ఉమెన్! లౌలీ ఉమన్!
నేచర్ మేడ్ దీ టు టెంపర్‌మాన్
ఉయ్ హాడ్ బీన్ బ్రూట్స్ విత్ అవుట్ యూ!'
'ఓట్వే' అన్న మాటలు అప్పుడు నాకు గుర్తుకు వచ్చాయి!

●